

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 12, 2018

Nummer 12, 2018

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:487](#) 03-04-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:496](#) 03-04-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:453](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:443](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:438](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:436](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:432](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:456](#) 27-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:446](#) 27-03-2018

RECHTSPRAAK

Slagende klacht over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

Het hof is blijkens zijn onder 2.2.2 weergegeven overweging bij de beoordeling van het door de verdediging gedane beroep op noodweer uitgegaan van hetgeen door de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep aan het beroep op noodweer als feitelijke toedracht ten grondslag is gelegd. De ter terechtzitting in hoger beroep afgelegde verklaring van de verdachte houdt onder meer in dat hij op de Koningsbrug door [slachtoffer] is geslagen, dat hij daarna op de loop is gegaan waarna hij nogmaals door [slachtoffer] is geslagen, dat hij een mes uit zijn jaszak heeft gehaald 'voor als het helemaal verkeerd zou gaan', dat hij bang was en dacht dat het helemaal mis zou gaan, dat hij vervolgens naar de hal van café De Koning is gevlucht, dat toen hij in die hal stond en zich omdraaide [slachtoffer] vlak voor hem stond, dat hij het eerder uit zijn jaszak gehaalde mes aan [slachtoffer] toonde en aangaf dat [slachtoffer] moest opzouten, dat [slachtoffer] hem toen stompte, dat hij [slachtoffer] met het mes meermalen stak en dat hij het mes uitsluitend heeft gebruikt om [slachtoffer] te doen stoppen. Voorts houdt deze verklaring in dat de hal van het café één vierkante meter groot is, dat de verdachte zich niet durfde om te draaien toen [slachtoffer] voor hem stond, dat de verdachte niet weet hoe de deur naar het café opendraait, dat [slachtoffer] een zeer grote en ook brede man is, en dat de verdachte zich klemgezet voelde toen [slachtoffer] voor hem stond.

Het hof heeft naar de kern genomen geoordeeld dat het beroep op noodweer faalt, omdat de verdachte, toen hij in het halletje van het café stond, de mogelijkheid onbenut heeft gelaten om dat café in te gaan en op die manier op afstand van het slachtoffer te blijven, dat hij derhalve zich aan de aanval had kunnen en moeten onttrekken en dat – nu hij dat niet heeft gedaan – zijn intentie op dat moment gericht was op een confrontatie en niet op het ontlopen van een confrontatie. In het licht van hetgeen de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep heeft verklaard, welke verklaring met betrekking tot de feitelijke toedracht door het hof aannemelijk is geacht, en gelet op hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld, is dit oordeel echter niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft het beroep op noodweer derhalve op ontoereikende gronden verworpen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-04-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:496

Zaaknummer: 16/05552

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Het middel slaagt voor zover het klaagt dat het er sprake is van een vormverzuim leidende tot bewijsuitsluiting, maar kan niet tot cassatie leiden omdat het hof het verweer enkel had kunnen verwerpen.

Het middel klaagt over de verwerping van het verweer strekkende tot bewijsuitsluiting.

Blijkens zijn onder 2.4 weergegeven overwegingen heeft het hof onder meer het volgende vastgesteld. Door opsporingsambtenaren die zowel met de algemene surveillance als met de controle van in- en uitgaand verkeer in verband met de vele woninginbraken in de Zwijndrechtse Waard waren belast, is een stopteken gegeven aan [medeverdachte], de bestuurder van de auto waarin ook de verdachte was gezeten. Uit de vervolgens door de opsporingsambtenaren uitgevoerde persoonscontroles bleek dat de inzittenden als 'betrokkene bij diverse verdachte situaties, waaronder woninginbraken' dan wel als 'verdachten ter zake van de artikelen 310 en 311 van het Wetboek van Strafrecht' waren geregistreerd. Zonder toestemming van die [medeverdachte] is daarna een aanvang gemaakt met de controle van het voertuig op aanwezigheid van inbrekerswerktuigen, erin bestaande dat een van de opsporingsambtenaren een aan de rijdersstoel gehangen schoudertas opzij heeft gelegd en een uit deze tas gestoken punt van een grote schroevendraaier heeft waargenomen. Hierop is de verdachte aangehouden op verdenking van overtreding van artikel 2:44 APV Zwijndrecht en is de auto op de voet van artikel 96b Sv doorzocht, waarbij onder meer goederen zijn aangetroffen die diezelfde avond bij een inbraak in Zwijndrecht waren weggenomen.

In deze vaststellingen ligt besloten dat de aan de doorzoeking op de voet van artikel 96b Sv voorafgegane controle van het voertuig heeft plaatsgevonden in verband met eerdere woninginbraken in de Zwijndrechtse Waard en derhalve onderzoek in verband met strafbare feiten betrof en kan worden aangemerkt als opsporing als bedoeld in artikel 132a Sv.

Blijkens de verwerping van het tot bewijsuitsluiting strekkende verweer heeft het hof kennelijk geoordeeld dat de opsporingsambtenaren als toezichthouder op de voet van artikel 5:11 Awb, in verbinding met artikel 5:15 en/of 5:19 Awb (in samenhang met artikel 2:44 lid 1 APV Zwijndrecht) bevoegd waren het voertuig (en de lading) te onderzoeken. Dat oordeel

getuigt van een onjuiste rechtsopvatting. Blijkens artikel 1:6 aanhef en onder a Awb zijn de hoofdstukken 2 tot en met 8 en 10 van die wet immers niet van toepassing op de opsporing en vervolging van strafbare feiten. Zulks blijkt ook uit de onder 3.2.2 vermelde wetsgeschiedenis van artikel 1:6 Awb. Dat brengt met zich dat artikel 5:15 en 5:19 Awb geen grondslag bieden voor het toepassen van de in die bepalingen neergelegde bevoegdheden van een toezichthouder tot – kort gezegd – het betreden van plaatsen en het onderzoeken van voertuigen en hun lading, indien die bevoegdheidsuitoefening in de concrete omstandigheden van het geval uitsluitend kan worden aangemerkt als opsporing in de zin van artikel 132a Sv.

Het slagen van het middel behoeft evenwel niet tot cassatie te leiden. Het gevoerde verweer houdt slechts in dat sprake is van een vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv en dat zulks tot bewijsuitsluiting moet leiden, maar over het belang van het geschonden voorschrift, de ernst van het verzuim en het daardoor veroorzaakte nadeel is niets aangevoerd. Het hof had reeds op die grond niet anders kunnen doen dan het verweer verwerpen.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring ten aanzien van het medeplegen ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad heeft bij arrest van 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1315, *NJ* 2016/413 en 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1323, *NJ* 2016/412 onder meer het volgende overwogen:

‘4.2.1. Bij de beoordeling van het middel moet mede het volgende worden betrokken. Aan het enkele voorhanden hebben van gestolen goederen kan niet zonder meer de conclusie worden verbonden dat de betrokkene die goederen ook heeft gestolen. Voor de beoordeling van de betekenis die aan dat voorhanden hebben moet worden gehecht, zijn de feiten en omstandigheden van het geval van belang (vgl. HR 19 januari 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK2880, *NJ* 2010/475). Voor het medeplegen van diefstal geldt hetzelfde.

Bij die beoordeling kan een rol spelen of de verdachte een aannemelijke verklaring heeft gegeven voor dat voorhanden hebben. De omstandigheid dat de verdachte weigert een verklaring af te leggen of een bepaalde vraag te beantwoorden ter zake van het voorhanden hebben van de goederen kan op zichzelf, mede gelet op het bepaalde in art. 29, eerste lid, Sv, niet tot het bewijs bijdragen. Dat brengt echter niet mee dat de rechter, indien de verdachte voor zo’n omstandigheid die op zichzelf of in samenhang met de verdere inhoud van de bewijsmiddelen beschouwd redengevend kan worden geacht voor het bewijs van het aan hem tenlastegelegde feit, geen aannemelijke, die redengevendheid ontzenuwende, verklaring heeft gegeven, zulks niet in zijn overwegingen omtrent het gebezigde bewijsmateriaal zou mogen betrekken (vgl. HR 3 juni 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZD0733, *NJ* 1997/584).

In een geval als het onderhavige kan met betrekking tot de toedracht van de diefstal wel

worden vastgesteld dat deze door “verenigde personen” is begaan, maar kan niet direct worden vastgesteld door wie precies. Indien in een dergelijk geval de verdachte zelf kort na de diefstal wordt aangetroffen in omstandigheden die op betrokkenheid bij het strafbare feit duiden, kan sprake zijn van een situatie waarin het uitblijven van een aannemelijk verklaring van de verdachte zoals hiervoor onder 4.2.2 bedoeld, van belang is voor de beantwoording van de vraag of het tenlastegelegde medeplegen kan worden bewezen.’

Hetgeen onder 4.2.1 is weergegeven, kan ook van belang zijn in een geval als het onderhavige waarin weliswaar met betrekking tot de toedracht van de diefstal niet is vastgesteld dat deze door medeplegers is begaan, maar dat zich wel kenmerkt door de omstandigheid dat kort na de diefstal de verdachte met een ander of anderen wordt aangetroffen in omstandigheden die op betrokkenheid bij de diefstal duiden, terwijl er geen contra-indicaties met betrekking tot het medeplegen door de verdachte bestaan (vgl. HR 28 november 2017, ECLI:NL:HR:2017:3022).

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof onder meer het volgende vastgesteld. Op 28 februari 2014 tussen omstreeks 18.30 uur en 23.00 uur is ingebroken bij de woning aan de [a-straat 1] te Zwijndrecht, waarbij goederen zijn weggenomen. Op diezelfde dag omstreeks 21.53 uur zijn de verdachte en zijn drie mededaders niet ver van de [a-straat 1] te Zwijndrecht rijdend in een auto aangetroffen, waarin zich eveneens de weggenomen goederen bevonden. Voorts zijn in een aan de bijrijdersstoel gehangen schoudertas aangetroffen bij de woninginbraak gebruikte inbrekerswerktuigen en trekschroeven van dezelfde soort als de trekschroef die na die inbraak in een slotcilinder van voornoemde woning is gevonden.

Het hof heeft geoordeeld dat mede in aanmerking genomen de omstandigheid dat een aannemelijke, andersluidende verklaring van de verdachte is uitgebleven alsook gelet op het zenuwachtige gedrag van de verdachte en zijn mededaders na het geven van het stopteken en de omstandigheid dat de verdachte en zijn mededaders klaarblijkelijk samen vanuit hun woonplaats Den Haag naar Zwijndrecht zijn gereden en Zwijndrecht later weer met de buit van de inbraak wilden verlaten, de verdachte en zijn mededaders zo nauw en bewust hebben samengewerkt dat sprake is van het medeplegen van de bewezenverklaarde inbraak. Dat oordeel is, mede gelet op hetgeen onder 4.2.1 en 4.2.2 is vooropgesteld, toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-04-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:487

Zaaknummer: 16/03175

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: I.A. van Straalen

Wetsartikelen: 359a Sv, 132a Sv en 96b Sv

RECHTSPRAAK

Was het onderzoek ter terechtzitting in het openbaar geschied?

Het middel klaagt dat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep van 31 oktober 2016 niet in het openbaar is geschied.

In aanmerking genomen de inhoud van het proces-verbaal van de terechtzitting van 1 december 2015 en gelet op de inhoud van voornoemde brief moet het ervoor worden gehouden dat als gevolg van een kennelijke misslag in het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 31 oktober 2016 is opgenomen dat de terechtzitting niet in het openbaar is gehouden en is verzuimd daarin op te nemen dat het aldaar plaatsgevonden onderzoek in het openbaar is geschied. De Hoge Raad leest het proces-verbaal met verbetering van die misslagen. Daardoor mist het middel feitelijke grondslag, zodat het niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:456

Zaaknummer: 16/05899

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 269 Sv en 83 RO

RECHTSPRAAK

Slagende klacht ten aanzien van het bewezenverklaarde medeplegen.

Het middel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring ten aanzien van het handelen ‘tezamen en in vereniging met anderen’ (hierna: het medeplegen) niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

In de arresten HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, NJ 2015/390, HR 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:718, NJ 2015/395 en HR 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316, NJ 2016/44 heeft de Hoge Raad enige algemene overwegingen over het medeplegen gegeven, in het bijzonder gericht op de afbakening tussen medeplegen en medeplichtigheid. Voor de kwalificatie medeplegen is vereist dat sprake is van nauwe en bewuste samenwerking. Die kwalificatie is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat indien het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, maar uit gedragingen die met medeplichtigheid in verband plegen te worden gebracht (zoals het verstrekken van inlichtingen, op de uitkijk staan, helpen bij de vlucht), op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip.

Blijkens de onder 2.2.3 weergegeven overwegingen heeft het hof bij zijn oordeel dat sprake was ‘van inwisselbare rollen en een taakverdeling en daarmee van medeplegen van een poging tot inbraak’ in het bijzonder in aanmerking genomen dat de verdachte en zijn medeverdachten gezamenlijk in een auto naar de directe omgeving van de plaats van het delict zijn gegaan, de verdachte vervolgens op de uitkijk is gaan staan terwijl zijn medeverdachten probeerden in te breken en dat de verdachte en zijn medeverdachten daarna gezamenlijk zijn weggereden. Deze door het hof in aanmerking genomen omstandigheden

zijn echter niet zonder meer voldoende om te kunnen aannemen dat sprake is geweest van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking. Gelet op de gebezigde bewijsmiddelen is het oordeel van het hof dat de verdachte kan worden aangemerkt als medepleger van de poging tot inbraak, ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:432

Zaaknummer: 16/01948

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: A. Boumanjal

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klachten ten aanzien van het bewezenverklaarde medeplegen van valsheid in geschrift.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde ten aanzien van het medeplegen niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

Artikel 47 tot en met 51 Sr bieden diverse mogelijkheden om iemand, ook als hij niet zelf de gehele delictsomschrijving vervult – al dan niet in zogenoemd functionele vorm –, onder specifieke voorwaarden strafrechtelijk aansprakelijk te stellen voor zijn betrokkenheid bij een strafbaar feit. In geval van het medeplegen houden die voorwaarden vooral in dat sprake moet zijn geweest van een voldoende nauwe en bewuste samenwerking met een ander of anderen. De kwalificatie medeplegen is slechts gerechtvaardigd als de bewezenverklaarde – intellectuele en/of materiële – bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht is. Een en ander brengt mee dat indien het ten laste gelegde medeplegen in de kern niet bestaat uit een gezamenlijke uitvoering, op de rechter de taak rust om in het geval dat hij toch tot een bewezenverklaring van het medeplegen komt, in de bewijsvoering – dus in de bewijsmiddelen en zo nodig in een afzonderlijke bewijsoverweging – dat medeplegen nauwkeurig te motiveren. Bij de vorming van zijn oordeel dat sprake is van de voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking, kan de rechter rekening houden met onder meer de intensiteit van de samenwerking, de onderlinge taakverdeling, de rol in de voorbereiding, de uitvoering of de afhandeling van het delict en het belang van de rol van de verdachte, diens aanwezigheid op belangrijke momenten en het zich niet terugtrekken op een daartoe geëigend tijdstip (vgl. HR 2 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3474, NJ 2015/390, HR 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:718, NJ 2015/395 en HR 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1316, NJ 2016/411).

Ten aanzien van de rol van de verdachte met betrekking tot dat valselijk opmaken heeft het hof naar de kern genomen niet meer vastgesteld dan dat de verdachte belanghebbende was bij het opmaken van de in de bewezenverklaring vermelde geschriften en dat hij op eigen initiatief om die geschriften heeft verzocht. Het daarop gebaseerde oordeel van het hof dat de rol van de verdachte zo essentieel is geweest dat ook zonder dat hij een feitelijke uitvoeringshandeling heeft verricht, sprake is van nauwe en bewuste samenwerking tussen

hem en de persoon of personen die de documenten valselijk heeft of hebben opgemaakt en derhalve van een intellectuele en/of materiële bijdrage van de verdachte aan het delict van voldoende gewicht, is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:446

Zaaknummer: 16/03309

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 47 Sr en 225 Sr

RECHTSPRAAK

Falende klacht dat het bewezenverklaarde opzet niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het middel klaagt dat het bewezenverklaarde wat betreft het opzet niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Voorwaardelijk opzet op een bepaald gevolg – zoals hier zwaar lichamelijk letsel – is aanwezig indien de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat dat gevolg zal intreden. Het zal moeten gaan om een kans die naar algemene ervaringsregelen aanmerkelijk is te achten.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte aan het slachtoffer zwaar lichamelijk letsel heeft toegebracht. Aangaande de omstandigheden waaronder hij dit letsel aan het slachtoffer heeft toegebracht, heeft het hof blijkens de gebezigde bewijsmiddelen vastgesteld dat de verdachte het slachtoffer bij de keel heeft gegrepen, hem in een houdgreep heeft genomen en toen, met een zwaaiende beweging van zijn arm, het slachtoffer met een gebalde vuist met kracht in het gezicht heeft geslagen. Het oordeel van het hof dat onder die omstandigheden kan worden bewezenverklaard dat verdachtes opzet was gericht op het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:453

Zaaknummer: 16/03076

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Het arrest van het hof voldoet niet aan de motiveringsverplichting ten aanzien van de dadelijke uitvoerbaarheid van de bijzondere voorwaarden als bedoeld in artikel 14e Sr.

Het middel klaagt erover dat het hof toepassing heeft gegeven aan artikel 14e lid 1 Sr en heeft bevolen dat de gestelde bijzondere voorwaarde en het uit te oefenen toezicht dadelijk uitvoerbaar zijn.

Een rechterlijke uitspraak mag in de regel pas ten uitvoer worden gelegd nadat zij onherroepelijk is geworden. De in artikel 14e Sr voorziene uitzondering op deze regel met betrekking tot de dadelijke uitvoerbaarheid van de op grond van artikel 14c Sr gestelde bijzondere voorwaarden dan wel het op grond van artikel 14d Sr uit te oefenen toezicht kan voor de veroordeelde verstreckende gevolgen hebben. Mede gelet daarop zal de rechter in de motivering van zijn bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid ervan blijken dienen te geven zich ervan te hebben vergewist dat aan de in artikel 14e Sr gestelde voorwaarden is voldaan (vgl. HR 10 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:537, *NJ* 2015/236).

Het bestreden arrest voldoet niet aan deze motiveringsverplichting nu uit hetgeen onder 2.2 is weergegeven niet zonder meer volgt dat de bewezenverklaarde feiten waren gericht tegen of gevaar veroorzaakten voor de onaantastbaarheid van het lichaam van één of meer personen en dat er voorts ernstig rekening mee moet worden gehouden dat de verdachte wederom een dergelijk feit zal begaan.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen en voormeld bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend ten aanzien van het bevel dat de in de bestreden uitspraak vermelde bijzondere voorwaarde en het uit te oefenen toezicht dadelijk uitvoerbaar zijn en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:436

Zaaknummer: 16/05751

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 14e Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat de maatregel van terbeschikkingstelling met verpleging van overheidswege wordt opgelegd als bedoeld in artikel 38e lid 1 Sr is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel richt zich tegen het oordeel van het hof dat de maatregel van terbeschikkingstelling met verpleging van overheidswege wordt opgelegd ter zake van een misdrijf dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van één of meer personen als bedoeld in artikel 38e lid 1 Sr en artikel 359 lid 7 Sv.

Ingeval aan de verdachte de maatregel van terbeschikkingstelling is opgelegd, dient de rechter – bij voorkeur in de bewoordingen van artikel 359 lid 7 Sv – in zijn motivering van de maatregel tot uitdrukking te brengen dat deze wel of niet ter zake van een geweldsmisdrijf is opgelegd. Zulks is vooral van belang indien het misdrijf ter zake waarvan de terbeschikkingstelling is opgelegd, niet zonder meer kan worden gekarakteriseerd als een geweldsmisdrijf – dus als een misdrijf dat was gericht tegen of gevaar heeft veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van één of meer personen – bijvoorbeeld in geval van bedreiging (artikel 285 Sr) of belaging (artikel 285a Sr), ter zake waarvan op grond van artikel 37a lid 1 onder 1° Sr de onderhavige maatregel kan worden opgelegd (vgl. HR 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY8434, *NJ* 2013/161 en HR 30 januari 2018, ECLI:NL:HR:2018:116).

Blijkens zijn overwegingen heeft het hof kennelijk geoordeeld dat sprake was van een geweldsmisdrijf in de hiervoor bedoelde zin omdat ‘de verdachte (...) de slachtoffers verbaal en per e-mail [heeft] bedreigd met enig misdrijf tegen het leven gericht en zware mishandeling en (...) deze bedreiging kracht [heeft] bijgezet door middel van het sturen van foto’s naar het e-mailadres van een van de slachtoffers waarop de gevolgen (ernstige verminkingen) van genoemd misdrijf staan afgebeeld’. Daarmee heeft het hof zijn oordeel echter, gelet op hetgeen onder 3.4 is vooropgesteld, ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag opdat de zaak in zoverre op

het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:443

Zaaknummer: 17/01584

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en M. T. Boerlage

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 38e Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klacht over het bewezenverklaarde wegmaken van sporen van het misdrijf.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft bewezenverklaard dat de verdachte sporen van het misdrijf heeft weggemaakt.

De strafbaarstelling van artikel 189 lid 1 aanhef en onder 2° Sr strekt ertoe te voorkomen dat politie en justitie worden tegengewerkt bij het opsporen van een misdrijf, door het buiten hun bereik stellen van ‘iets wat als aanwijzing van schuld of een gepleegd misdrijf kan strekken’ (H.J. Smidt, *Geschiedenis van het Wetboek van Strafrecht*, deel II, 1891, p. 189). Van zo een tegenwerken is sprake in geval van het aanbrengen van zodanige wijzigingen in de aangetroffen situatie op de plaats van een misdrijf dat daardoor sporenonderzoek wordt bemoeilijkt of onmogelijk wordt gemaakt (vgl. HR 22 augustus 2006, ECLI:NL:HR:2006:AX5766, NJ 2006/563).

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte, nadat [slachtoffer] door misdrijf om het leven was gebracht, het lichaam van [slachtoffer] heeft verslept en dat lichaam in een tapijt heeft gewikkeld, althans daarbij heeft geholpen. Het daarop berustende oordeel dat de verdachte en haar mededader sporen van het misdrijf hebben weggemaakt, getuigt – mede in aanmerking genomen hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld – niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Voor zover het middel berust op de opvatting dat moet worden vastgesteld welke sporen zijn weggemaakt en op welke wijze daardoor het onderzoek werd bemoeilijkt, stelt het een eis die het recht niet kent.

Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:438

Zaaknummer: 16/04686

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink en M.J. Borgers

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 189 Sr